

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Bohuslavou Drahošovou v právní věci žalobce **S. M.**, zastoupeného Mgr. Františkem Drlíkem, advokátem se sídlem Šumperk, nám. Míru 9, proti žalovanému Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR, Praha 2, Na Poříčním právu 1 (dříve Krajskému úřadu Olomouckého kraje, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a), o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.6.2005, č.j. KUOK/16850/05/OSV-DS/7025/SD- 117, o dávce sociální péče

t a k t o:

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Návrh na vydání předběžného opatření **s e z a m í t á .**

III. Odkladný účinek žalobě **s e n e p ř i z n á v á .**

IV. Odměna ustanovenému zástupci žalobce **Mgr. Františku Drlíkovi**, advokátu se sídlem AK v Šumperku, nám. Míru 9 **s e p ř i z n á v á** v částce **7.785,- Kč**, která bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě do 60-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce rukou psanou, zčásti téměř nečitelnou žalobou, se domáhal přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, jeho zrušení. Dále uvedl, že žádá úhradu nemajetkové a majetkové újmy. Rozhodnutí, jehož přezkoumání se domáhal, připojil k žalobě. Žádal, aby soud předběžným opatřením uložil Městskému

úřadu Zábřeh, soc. odbor, vyplácet mu od 1.12.2003 každý měsíc 7.300,- Kč. Žádal o odkladný účinek žaloby. Namíтал, že rozhodnutí je zmatečné a provedeno vyloučenými pracovníky. Namíтал, že správní orgán porušil zákon č. 71/1967 Sb., zákon č. 463/1991 Sb., zákon č. 482/1991 Sb. a Listinu základních práv a svobod. Žádal, aby mu soud ustanovil advokátku Mgr. Pavlu Frodlovou.

Usnesením ze dne 28.6.2005 č.j. 38Cad 16/2005-10 krajský soud řízení přerušil, když zjistil, že u Okresního soudu v Šumperku je vedeno pod sp. zn. P 335/88 řízení o zbavení způsobilosti žalobce k právním úkonům. Proti tomuto usnesení podal žalobce kasační stížnost. Zároveň namíтал podjatost soudkyně.

Krajský úřad Olomouckého kraje v písemném vyjádření k žalobě ze dne 29.7.2005 navrhoval, aby soud žalobu dle § 46 odst.1 písm. d) soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) odmítl.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 18.10.2005 č.j. Nao 25/2005-28 rozhodl o námitce žalobce tak, že soudkyně Krajského soudu v Ostravě JUDr. Bohuslava Drahošová není vyloučena z projednávání a rozhodnutí ve věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 38Cad 16/2005.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 16.8.2006 č.j. 4 Ads 32/2006-38 rozhodl o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 28.6.2005 č.j. 38Cad 16/2005-10, kterým bylo řízení přerušeno pod bodem I. tak, že kasační stížnost odmítl.

Usnesením ze dne 17.12.2007 č.j. 38Cad 16/2005-45 krajský soud rozhodl tak, že v řízení se pokračuje, když rozhodnutím Okresního soudu v Šumperku bylo řízení o omezení způsobilosti žalobce k právním úkonům zastaveno.

Usnesením ze dne 6.3.2008 č.j. 38Cad 16/2005-48 byl žalobce vyzván k odstranění vad svého podání ze dne 24.8.2005. Proti tomuto usnesení podal žalobce kasační stížnost. Žádal, aby mu soud ustanovil advokáta, konkrétně JUDr. Víta Vohánku.

Na výzvu soudu žalobce doručil tiskopis „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků“ a ustanovení zástupce. Krajský soud ustanovil žalobci usnesením ze dne 6.5.2008 č.j. 38Cad 16/2005-73 pro řízení zástupce z řad advokátů, a to JUDr. Milana Janíčka, advokáta se sídlem Šumperk, Slovanská 21. Proti tomuto usnesení podal žalobce kasační stížnost. Rozsudkem NSS ze dne 29.7.2008 č.j. 4Ads 91/2008-100 byla kasační stížnost zamítnuta.

Podáním ze dne 25.8.2008 požadoval žalobce, aby soud zrušil advokáta JUDr. Milana Janíčka ustanovil mu advokáta JUDr. Víta Vohánku.

Usnesením ze dne 27.11.2008 č.j. 38Cad 16/2005-111 soud žádost žalobce o změnu advokáta zamítl. Proti tomuto usnesení podal žalobce kasační stížnost. Usnesením ze dne 17.2.2009 č.j. 4 Ads 11/2009-130 Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobce zamítl a rozhodl o nákladech řízení.

Usnesením ze dne 27.4.2009 č.j. 38Cad 16/2005-138 byl právní zástupce žalobce vyzván k opravě a doplnění podání žalobce ze dne 23.6.2005.

Žalobce přípisem ze dne 15.5.2009 žádal o zrušení advokáta JUDr. Milana Janíčka. Žádost odůvodnil tím, že nemá k němu důvěru. Přípisem ze dne 20.5.2009 JUDr. Milan Janíček žádal o zproštění povinnosti zastupovat žalobce, mimo jiné proto, že vzhledem k dehonestujícím projevům a nedostatku součinnosti nelze žalobci náležitě poskytovat právní pomoc. Usnesením ze dne 16.7.2009 č.j. 38Cad 16/2005-146 soud pod bodem I. usnesení zprostil JUDr. Milana Janíčka povinnosti zastupovat žalobce ve věci Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 38Cad 16/2005. Pod bodem II. soud rozhodl tak, že žalobci se jiný zástupce z řad advokátů neustanovuje a pod bodem III. přiznal ustanovenému zástupci odměnu za zastupování. Proti tomuto usnesení podal žalobce kasační stížnost.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 12.6.2009 uvedl, že žalobce podal dne 5.4.2005 na Městském úřadě v Zábřehu, odboru sociálním a zdravotním (dále jen prvoinstančním orgánu) písemnost označenou jako Návrh na zahájení správního řízení - žádost. Požádal o přiznání dávky sociální péče od 1.12.2003 "ve výši 7.300,- Kč každý měsíc do budoucna". Při rozhodování o žádosti žalobce vycházel prvoinstanční orgán z rozhodnutí ČSSZ v Praze ze dne 27.10.2003, kterým byla žalobci od 2.12.2003 zastavena výplata částečného invalidního důchodu, protože se nepodrobil vyšetření zdravotního stavu, přestože byl na možnost zastavení výplaty důchodu upozorněn. Prvoinstanční orgán svým rozhodnutím č.j. Soc/552/3361/2005/Dv ze dne 28.4.2005 nepřiznal žalobci dávku sociální péče z důvodu, že jej v souladu se zákonem ČNR č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o sociální potřebnosti), nelze považovat za občana sociálně potřebného a proto, že na výzvu správního orgánu neosvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku sociální péče, její výši a výplatu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonem stanovené lhůtě odvolání, ve kterém se dožadoval zrušení tohoto rozhodnutí. Odvolání bylo spolu se spisovou dokumentací doručeno dne 27.5.2005 Krajskému úřadu Olomouckého kraje, jako odvolacímu orgánu (dále jen žalovanému). Žalovaný ze spisové dokumentace zjistil, že ode dne 2.12.2003 byla žalobci rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení Praha zastavena výplata částečného invalidního důchodu, jelikož se nepodrobil vyšetření svého zdravotního stavu, přestože byl na možnost zastavení výplaty důchodu upozorněn. Okresní správa sociálního zabezpečení Šumperk sdělením ze dne 2.3.2005 a rovněž i sdělením ze dne 2.5.2005 potvrdila, že žalobce doposud nepožádal o uvolnění výplaty částečného invalidního důchodu, ani se nepodrobil lékařskému vyšetření, které bylo žalobci určeno ke kontrole částečné invalidity OSSZ Šumperk. Rozhodnutím Úřadu práce v Šumperku byl žalobce ode dne 1.10.2004 vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání. Proti tomuto se odvolal a Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR rozhodlo jeho odvolání zamítnout. Z evidence uchazečů o zaměstnání byl vyřazen proto, že je od srpna roku 2001 uznán plně invalidním dle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Z textu rozhodnutí MPSV ČR vyplývá, že žalobce pobíral od roku 1993 částečný invalidní důchod, poté byl OSSZ Olomouc v roce 2001 posouzen jako plně invalidní, ale odmítl podat žádost o plný invalidní důchod. Proto mu byl nadále vyplácen částečný invalidní důchod až do doby, kdy mu jeho výplata byla zastavena,

neboť se nepodrobil kontrolní lékařské prohlídce. Prvoinstanční orgán vyzval písemností ze dne 7.4.2005 žalobce k osvědčení skutečností rozhodných pro nárok na dávku sociální péče, její výši a výplatu, a to do osmi dnů od doručení výzvy. Žalobce byl současně upozorněn na následky neuposlechnutí této výzvy, tj. na možné zamítnutí žádosti o dávku sociální péče a byl také vyzván, aby se v uvedené lhůtě vyjádřil k podkladům rozhodnutí, popř. navrhl jejich doplnění. Žalobce prokazatelně převzal písemnost 12.4.2005, na výzvu sice reagoval, avšak skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku sociální péče neosvědčil. Možnost seznámit se před vydáním rozhodnutí s jeho podklady žalobce rovněž nevyužil a prvoinstanční orgán dávku sociální péče žalobci nepřiznal. Žalovaný, jako odvolací správní orgán, přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu a zjistil, že prvoinstanční orgán postupoval ve správním řízení v souladu se správním řádem a napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a příslušnými právními předpisy. Žalovaný se ztotožnil s názorem prvoinstančního orgánu, že žalobce nelze v souladu s ustanovením § 1 odst. 1 zákona ČNR č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, ve znění pozdějších předpisů, považovat za sociálně potřebného, neboť žalobce si odmítá zvýšit příjem vlastním přičiněním uplatněním nároku na dávky důchodového pojištění. Žalovaný rozhodnutím č.j. KUOK/16850/05/OSV-DS/7025/SD-117 ze dne 17.6.2005 rozhodl odvolání zamítnout a napadené rozhodnutí potvrdit.

Dále žalovaný uvedl, že odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu a zjistil, že prvoinstanční orgán i odvolací orgán postupovaly ve správním řízení v souladu se správním řádem a že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Navrhoval zamítnutí žaloby.

Usnesením ze dne 27.11.2009 č.j. 4 Ads 128/2009-170 Nejvyšší správní soud řízení přerušil. Rozsudkem ze dne 23.5.2011 č.j. 4 Ads 128/2009-208 pod bodem I. NSS a rozhodl tak, že v řízení se pokračuje. Pod bodem II. kasační stížnost žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 16.7.2009 č.j. 38 Cad 16/2005-146 zamítl. Pod bodem III. rozhodl o nákladech řízení.

Usnesením ze dne 6.9.2011 č.j. 38 Cad 16/2005-226 Krajský soud pod bodem I. podání žalobce ze dne 23.6.2005 odmítl a pod bodem II. a III. rozhodl o nákladech řízení. Proti tomuto usnesení podal žalobce kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19.6.2012 č.j. 4Ads 7/2012-63 usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 6.9.2011 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení s tím, že stěžovatel nebyl řádně vyzván k odstranění vad podání a nebyl řádně poučen o možnosti odmítnutí žaloby, pokud výzvě nevyhoví.

Usnesením ze dne 11.1.2012 č.j. 4 Ads 7/2012-12 Nejvyšší správní soud ustanovil zástupcem žalobce Mgr. Františka Drlíka, advokáta se sídlem nám. Míru 9, Šumperk.

Usnesením ze dne 12.11.2012 č.j. 38Ad 19/2012-288 vyzval soud právního zástupce žalobce k opravě a doplnění podání žalobce ze dne 23.6.2005.

Žalobce špatně čitelným přepisem ze dne 18.1.2013 sdělil mimo jiné, že „napadené rozhodnutí žalovaného je samá lež“.

Právní zástupce žalobce podáním ze dne 23.1.2013 doplnil žalobu ze dne 17.6.2005. Pod bodem IV. podání mimo jiné uvedl, že nezákonnost výroku, které napadené rozhodnutí obsahuje, spatřuje v tom, že žalovaný nepostupoval tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný se nevypořádal se všemi skutečnostmi uvedenými v jeho odvolání. Uvedl, že rozhodnutí Městského úřadu v Zábřehu je zcela zjevně v rozporu s právními předpisy. Dále namítal, že žalovaný při svém rozhodování překročil meze správního uvážení, neboť jeho závěry a rozhodnutí nejsou řádně odůvodněny, když jeho tvrzení a argumentace byly zcela opomenuty či nepřipustně zjednodušeny. Rozhodnutí žalovaného stojí na zcela nepravdivých argumentech. Navrhoval provést výslech svědků, úředníků úřadu, kteří věc rozhodovali, jakož i výslech bývalého pracovníka PČR OOP Zábřeh Hampla. Namítal, že žalovaný měl zrušit odvoláním napadené rozhodnutí pro jeho neurčitost. Navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Žalobce požádal přípisem ze dne 5.2.2013 o odročení jednání, o vyloučení soudce a o spojení věci s řízením zahájeným v r. 1993.

Protože o námitce podjatosti soudkyně JUDr. Bohuslavy Drahošové vznesené žalobcem již rozhodl Nejvyšší správní soud ze dne 18.10.2005 č.j. Nao 25/2005-28, žalobce neodůvodnil svou námitku tvrzením nových skutečností, krajský soud nepředkládal tuto námitku k novému rozhodnutí o podjatosti Nejvyššímu správnímu soudu.

Právní zástupce žalobce se k ústnímu jednání dostavil. Žádost žalobce o odročení jednání bez uvedení závažných konkrétních důvodů nemohla být důvodem pro odročení jednání, zvláště za situace, kdy se jedná o projednání žaloby žalobce ze dne 23.6.2005. Soud věc projednal a rozhodl, když mu nebyly známy důležité důvody pro odročení jednání (49 odst.3 a § 50 s.ř.s.).

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 17.6.2005, č.j. KUOK/16850/05/OSV-DS/7025/SD- 117, jakož i obsahem připojeného správního spisu žalovaného, spisy Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 19Cad 124/2003 a sp. zn. 38Cad 24/2005.

Provedeným řízením vzal soud za prokázáno, že:

- Žalobce žádostí ze dne 4.4.2005, kterou adresoval Městskému úřadu Zábřeh, odboru sociálních věcí, kterou označil jako „Návrh na zahájení správního řízení - žádost“, žádal o poskytnutí sociální dávky od 1.12.2003 ve výši 7.300,- Kč měsíčně. Uvedl, že opakovaně rozhodují vyloučení pracovníci.
- Výzvou ze dne 7.4.2005 č.j. soc/552/3361/2005/Dv byl žalobce vyzván k osvědčení skutečností rozhodných pro dávku sociální péče s tím, nechť předloží do 8 dnů od doručení výzvy následující doklady:
 - čestné prohlášení o majetku,
 - skutečné náklady na domácnost,
 - aktuální potvrzení ÚP o tom, že je nadále v evidenci ÚP.

Byl vyzván, necht' sdělí, jaké opatření učinil k uvolnění částečného invalidního důchodu na OSSZ Šumperk a sdělí, jakým způsobem a u kterých zaměstnavatelů se ucházel o zaměstnání. Žalobce byl poučen o tom, že pokud v uvedené lhůtě požadované doklady nepředloží, bude jeho žádost o dávku soc. péče dle ustanovení § 7 odst. 2 zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti zamítnuta. Výzvu žalobce převzal, jak vyplývá z připojené doručenky, 12.4.2005.

- S. M. sdělil mimo jiné přípisem ze dne 12.4.2005, který adresoval Městskému úřadu v Zábřehu, odbor sociálních věcí „veškeré písemnosti máte na svém úřadě“.

- Česká správa sociálního zabezpečení (dále jen ČSSZ) přípisem ze dne 2.5.2005 sdělila, že žalobce nepožádal o uvolnění výplaty částečného invalidního důchodu. Výplata byla zastavena od 2.12.2003. Rovněž se nepodrobil lékařskému vyšetření, které mu bylo určeno kontrolou částečné invalidity OSSZ Šumperk.

- Rozhodnutím ze dne 27.10.2003 ČSSZ podle ust. § 53 odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb. od 2.12.2003 zastavila výplatu částečného invalidního důchodu žalobci s odůvodněním, že se nepodrobil vyšetření zdravotního stavu, přestože byl na možnost zastavení výplaty důchodu upozorněn.

- Žalobce byl rozhodnutím Úřadu práce v Šumperku ze dne 6.12.2004 č.j. SUB-3625/2004-ZD-Kunert ode dne 1.10.2004 vyřazen u evidence ÚP Zábřeh z důvodu nesplnění podmínky pro vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání s odůvodněním, že dne 13.4.1993 požádal o zprostředkování zaměstnání a na základě této žádosti byl zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání. Úřadem práce bylo zjištěno, že v souběhu s vedením v evidenci uchazečů o zaměstnání je od srpna 2001 plně invalidní podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Pro vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání nesplňuje podmínku stanovenou zákonem. Proti rozhodnutí se žalobce odvolal.

- Dne 2.3.2005 Okresní správa sociálního zabezpečení Šumperk sdělila Městskému úřadu Zábřeh, že S. M. nepožádal o uvolnění výplaty částečného invalidního důchodu. Výplata mu byla zastavena od 2.12.2003. Rovněž se nepodrobil lékařskému vyšetření, které mu bylo určeno kontrolou částečné invalidity OSSZ Šumperk.

- Dne 23.3.2005 bylo provedeno sociální šetření v domácnosti žalobce. Žalobce byl doma, ale šetření neumožnil. Pracovníci, která prováděla šetření, nepustil do domu, jednal s ní mezi dveřmi, sdělil jí, že s ní nebude nic projednávat. Nechtěl být seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí a odmítl cokoli sdělovat a podepisovat.

- Ve správním spise se nachází doklad o platbě soustředěného inkasa, znějící na jméno M. S., plat. měsíc září 2004, dle kterého záloha na elektřinu činila 830,- Kč, záloha na plyn činila 1.850,- Kč, platba za rozhlas 37,- Kč, za televizi 75,- Kč, za tisk 104,- Kč, úhrada na poště za hotovostní platbu 8,- Kč, vše 2.904,- Kč.

- Ministerstvo práce a sociálních věcí rozhodnutím ze dne 24.5.2005 č.j.:2004/62909-442 zamítlo odvolání žalobce a rozhodnutí Úřadu práce v Šumperku ze dne 6.12.2004 č.j. SUB-3625/2004-ZD-Kunert potvrdilo.

- Městský úřad v Zábřehu, odbor sociální a zdravotní v rozhodnutí ze dne 28.4.2005, č.j. Soc/552/3361/2005/Dv uvedl, že projednal žádost žalobce ze dne 5.4.2005 o dávku sociální péče a po provedeném řízení rozhodl nepřiznat žalobci dávku sociální péče. V odůvodnění mimo jiné uvedl, že žalobce opakovaně žádá o dávku sociální péče. Dne 5.4.2005 požádal o dávku sociální péče od 1.12.2003. K žádosti nebyly doloženy žádné doklady. Náklady na domácnost byly doloženy z dřívějších řízení, a to pouze rozpisem SIPA, který obsahuje zálohové platby na elektřinu a plyn. Dotazem na ČSSZ Šumperk a ČSSZ Praha bylo zjištěno, že žalobce nadále odmítá uplatnit zákonné nároky na zvýšení svých příjmů. Při rozhodování o žádosti bylo vycházeno z rozhodnutí ČSSZ v Praze ze dne 27.10.2003, kterým byla zastavena výplata částečného invalidního důchodu, protože se nepodrobil vyšetření zdravotního stavu, přestože byl na možnost zastavení výplaty důchodu upozorněn. Poslední šetření v domácnosti žalobce bylo provedeno 23.3.2005, žalobce byl zastižen doma, šetření neumožnil, odmítl komunikovat, cokoli sdělovat a podepisovat. Nadále žije ve vlastním rodinném domě s manželkou a dcerou. S manželkou společně ne hospodaří. U soudu v Šumperku podala manželka žádost o výživné. Dne 26.10.2004 vydal Okresní soud Šumperk rozsudek, kterým žalobu zamítl. Dcera je výdělečně činná. Dne 7.4.2005 byla žalobci zaslána výzva k osvědčení skutečností rozhodných pro nárok na dávku sociální péče. Dne 12.4.2005 bylo na MěÚ Zábřeh doručeno vyjádření žadatele o dávku, ve kterém se odvolával na jednání ze dne 18.3.2005. Nebyly doloženy doklady, které byly uvedeny ve výzvě ze dne 7.6.2005.

Prvoinstanční orgán v odůvodnění rozhodnutí dále uvedl, že z předchozího šetření je známo, že inkaso žalobce pravidelně měsíčně hradí, ale odmítá sdělit, kde bere finance na úhradu plynu a elektřiny a jakým způsobem se stravuje. Dále uvedl, že žadatel o dávku se nepovažuje za občana sociálně potřebného, protož nesplňuje podmínky zákona č. 422/2003 Sb. Správní orgán též uvedl, že se zabýval možností, zda by žalobci nemohla být poskytnuta dávka sociální péče v mimořádných případech podle ustanovení § 8a odst. 1 zákona ČNR č. 482/1991 Sb. Z předchozích místních šetření vyvodil závěr, že žalobce je zabezpečen a nehrozí mu vážná újma na zdraví. Protože v době rozhodování o žádosti žadatel odmítal se správním orgánem spolupracovat, cokoli sdělovat a podepisovat, nereagoval na výzvy k osvědčení skutečností rozhodných pro nárok na dávku sociální péče, odmítal umožnit sociální šetření v domácnosti, nebylo možno posoudit jeho sociální potřebnost a tím i nárok na dávku sociální péče, ani skutečnost, zda mu nehrozí vážná újma na zdraví.

V odůvodnění rozhodnutí prvoinstanční orgán dále uvedl, že žalobce žádá o dávku sociální péče od 1.12.2003. Tato dávka však může být přiznána a vyplácena nejdříve od počátku měsíce, ve kterém bylo zahájeno řízení o poskytnutí této dávky, v případě žalobce tedy od počátku měsíce března 2005. V prosinci 2003 byla situace řešena dávkou sociální péče v mimořádných případech a byla přiznána a vyplácena částka ve výši 2.320,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal odvolání. Odvolací orgán toto rozhodnutí potvrdil. Další žádosti o dávku sociální péče podal dne 5.1.2004, 26.1.2004, 5.2.2004, 19.2.2004, 11.3.2004, 2.4.2004. Ke všem žádostem bylo vydáno rozhodnutí o zamítnutí dávky sociální péče. Proti všem rozhodnutím bylo podáno odvolání a všechna odvolání byla postoupena ke správnímu orgánu II. stupně. Vyřízená odvolání byla Krajským úřadem Olomouc potvrzena. Další žádosti byly

podány 3.5.2004, 3.6.2004, 1.7.2004, 2.8.2004, 2.9.2004, 4.10.2004, 3.11.2004, 2.12.2004, 6.1.2005, 1.2.2005, 1.3.2005.

Prvoinstanční orgán v odůvodnění rozhodnutí citoval příslušná ustanovení z.č.482/1991, o sociální potřebnosti. Rozhodnutí je opatřeno řádným poučením o možnosti odvolání. Žalobce jej převzal osobně 29.4.2005.

- Žalobce proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 28.4.2005 č.j. Soc/552/3361/2005/Dv podal odvolání ze dne 29.4.2005.

- KÚOK, odbor sociálních věcí, odd. dávkových systémů přípisem ze dne 27.5.2005 informoval žalobce o tom, že obdržel jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu v Zábřehu ze dne 28.4.2005. Dále jej informoval o tom, že před vydáním rozhodnutí má možnost se vyjádřit k jeho podkladům, popřípadě navrhnout jejich doplnění v termínu 13.6.2005, v době od 9.00 hod do 10.00 hod. a v případě, že stanovený termín nevyhovuje, má možnost sjednat náhradní termín. Zároveň byl žalobce upozorněn na to, že v případě, že nebude na možnost seznámení se s podklady rozhodnutí reagovat v uvedeném termínu, bude ve věci rozhodnuto na základě doložené spisové dokumentace.

- Krajský úřad Olomouckého kraje, odbor sociálních věcí dne 17.6.2005, č.j. KUOK/16850/05/OSV-DS/7025/SD-117, rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu v Zábřehu, odboru sociálního a zdravotního, ze dne 28.4.2005 č.j. Soc/552/3361/2005/Dv, kterým bylo rozhodnuto nepřiznat žalobci dávku sociální péče tak, že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl mimo jiné, že napadeným rozhodnutím posuzovanému nebyla přiznána dávka sociální péče, jelikož jej v souladu se zákonem ČNR č. 482/1991 Sb. o sociální potřebnosti, ve znění pozdějších předpisů, nelze považovat za občana sociálně potřebného, a protože na výzvu neosvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku sociální péče, její výši a výplatu.

Dále uvedl, že ze spisové dokumentace zjistil, že S. M. dne 5.4.2005 na Městském úřadě v Zábřehu, odboru sociálním a zdravotním, podal písemnost, kterou nazval „Návrh na zahájení správního řízení – žádost“. Žádal o přiznání dávky sociální péče od 1.12.2003. Žalovaný zdůraznil, že ode dne 2.12.2003 byla žadateli rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení zastavena výplata částečného invalidního důchodu, jelikož se nepodrobil vyšetření svého zdravotního stavu, přestože byl na možnost zastavení výplaty důchodu upozorněn. Dne 1.10.2004 byl vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání. Poté, co byl OSSZ Olomouc v r. 2001 posouzen jako plně invalidní, odmítl podat žádost o plný invalidní důchod. Dne 7.4.2005 byl prvoinstančním orgánem vyzván k osvědčení skutečností rozhodných pro nárok na dávku sociální péče, její výši a výplatu, a to do 8 dnů od doručení této výzvy. Současně byl upozorněn na následky neuposlechnutí výzvy. Předložené důkazy neosvědčily nárok na dávku sociální péče. Uvedl, že přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu a zjistil, že prvoinstanční orgán postupoval ve správním řízení v souladu se správním řádem a napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákony a jinými právními předpisy. Odvolacím orgánem byla dána možnost žadateli o dávku před vydáním rozhodnutí vyjádřit se k podkladům, případně navrhnout jejich doplnění. Této možnosti nevyužil.

- Žalobce se žalobou ze dne 31.10.2003 domáhal zrušení rozhodnutí ČSSZ ze dne 27.10.2003 číslo X, kterým ČSSZ zastavila žalobci výplatu částečného invalidního důchodu s odůvodněním, že výplata důchodu byla zastavena, protože se nepodrobil vyšetření zdravotního stavu, přestože byl na možnost zastavení výplaty důchodu upozorněn. Věc byla zapsána a projednána Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. 19Cad 124/2003. Rozsudkem ze dne 14.9.2010 po provedeném řízení soud rozhodl pod bodem I. tak, že žalobu zamítl, pod bodem II. návrh na vydání předběžného opatření zamítl, pod bodem III. nepřiznal žalobě odkladný účinek, pod bodem IV. rozhodl o nákladech řízení tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu a pod bodem V. rozhodl tak, že České republice se náhrada nákladů řízení nepřiznává. O podané kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozhodl usnesením ze dne 14.9.2011 č.j. 6 Ads 115/2011-434 tak, že kasační stížnost odmítl. O nákladech řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.

Z obsahu tohoto spisu soud mimo jiné zjistil, že Okresní správa sociálního zabezpečení v Šumperku dne 3.9.2003 jednala ve věci kontroly částečné invalidity žalobce. Podala návrh na zastavení výplaty dávek s odůvodněním, že žalobce se ani přes výzvu ze dne 10.6.2003, 7.7.2003 a 26.8.2003 nepodrobil vyšetření zdravotního stavu. ČSSZ rozhodnutím ze dne 27.10.2003 číslo 530 701 246 podle ustanovení § 53 odst. 4 zák.č. 582/1991 Sb. od 2.12.2003 zastavila žalobci výplatu částečného invalidního důchodu s odůvodněním, že výplata důchodu byla zastavena, protože se nepodrobil vyšetření zdravotního stavu, přestože byl na možnost zastavení výplaty důchodu upozorněn. ČSSZ rozhodnutím ze dne 4.9.2007 číslo 530 701 246 uvolnila žalobci od 2.12.2003 výplatu částečného invalidního důchodu podle ust. § 54 zák.č. 155/95 Sb. Okresní správa sociálního zabezpečení v Šumperku 3.8.2007 jednala ve věci mimořádné kontroly plné invalidity žalobce se závěrem, že žalobce je nadále plně invalidní dle § 39 odst. 1 písm. a/ zák.č. 155/95 Sb. Z protokolu vyplynulo, že při mimořádné KLP 30.8.2001 vyvolané ČSSZ byl lékařem OSSZ Šumperk posouzen stav žalobce jako plná invalidita se vznikem 28.7.1999. Žalobce odmítl sepsat žádost o plný invalidní důchod, výplata proto nenastala. Žalobce trval na tom, že je plně invalidní od r. 1987.

Ze spisu Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 38Cad 24/2005 soud zjistil, že žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí KÚOK ze dne 19.8.2005 č.j. KUOK/24241/05/OSV-DS/7025/SD-161, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu v Zábřehu, odboru sociálního a zdravotního ze dne 28.6.2005 a napadené rozhodnutí potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu 1. stupně bylo rozhodnuto nepřiznat mu dávku sociální péče. Dále se domáhal vydání předběžného opatření a přiznání odkladného účinku žalobě.

Po provedeném dokazování rozsudkem ze dne 31.8.2010 Krajský soud rozhodl tak, že pod bodem I. žalobu zamítl, pod bodem II. zamítl návrh na vydání předběžného opatření, pod bodem III. nepřiznal odkladný účinek žalobě, pod bodem IV. přiznal odměnu ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Petru Jaškovi, advokátu se sídlem Šumperk, Hl. třída 7 a pod bodem V. rozhodl o nákladech řízení tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Z obsahu tohoto spisu sp. zn. 38Cad 24/2005 krajský soud zjistil mimo jiné, že

dne 31.5.2005 mělo být provedeno sociální šetření v domácnosti žalobce. Žalobce nebyl zastižen doma. Dle záznamu o šetření předchozí šetření bylo provedeno 23.3.2005. Žalobce neumožnil provedení šetření. Pracovníci, která prováděla šetření, nepustil do domu a sdělil jí, že s ní nebude nic projednávat. Nechtěl být seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí a odmítl cokoli sdělovat a podepisovat. Rozhodnutím ze dne 4.9.2007 č. 530 701 246 ČSSZ uvolnila žalobci od 2.12.2003 výplatu částečného invalidního důchodu podle ustanovení § 54 z.č. 155/1995 Sb. Dne 9.3.2001 byla sepsaná žádost o plný invalidní důchod. Žalobce uplatnil nárok na dávku od 9.3.2001, vyplněný tiskopis odmítl podepsat.

Proti rozsudku krajského soudu ze dne 31.8.2010 podal žalobce kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27.7.2011 kasační stížnost žalobce proti výrokům II a III rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31.8.2010 č.j. 38Cad 24/2005-88 odmítl, proti výroku I. rozsudku Krajského soudu ze dne 31.8.2010 kasační stížnost zamítl. Dále Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení. Z obsahu tohoto spisu soud mimo jiné zjistil, že žalobce byl rozhodnutím Úřadu práce v Šumperku ze dne 6.12.2004 č.j. SUB-3625/2004-ZD-Kunert ode dne 1.10.2004 vyřazen z evidence ÚP Zábřeh z důvodu nesplnění podmínky pro vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání s odůvodněním, že dne 13.4.1993 požádal o zprostředkování zaměstnání a na základě této žádosti byl zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání. Úřadem práce bylo zjištěno, že v souběhu s vedením v evidenci uchazečů o zaměstnání je od srpna 2001 plně invalidní podle § 39 odst.1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Pro vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání nesplňuje podmínku stanovenou zákonem. Proti rozhodnutí se žalobce odvolal. Ministerstvo práce a sociálních věcí rozhodnutím ze dne 24.5.2005 č.j.: 2004/62909-442 zamítlo odvolání žalobce a rozhodnutí Úřadu práce v Šumperku ze dne 6.12.2004 č.j. SUB-3625/2004-ZD-Kunert potvrdilo.

Podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona ČNR č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, občan se považuje za sociálně potřebného, jestliže jeho příjem nedosahuje částek životního minima stanovených zvláštním zákonem a nemůže si tento příjem zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu nebo z jiných vážných důvodů vlastním přičiněním.

Podle odst. 3 téhož ustanovení zvýšením příjmu vlastním přičiněním se rozumí zvýšení příjmu

- a) vlastní prací,
- b) řádným uplatněním zákonných nároků a pohledávek, zejména nároku na dávky nemocenského pojištění (péče), **dávky důchodového pojištění (zabezpečení)**, dávky státní sociální podpory, výživné a příspěvek na výživu a úhradu některých nákladů neprovdané matce podle zvláštního zákona, a uplatněním nároků z pracovních nebo obdobných vztahů; uplatnění zákonných nároků a pohledávek příslušný orgán nevyžaduje v případech, kdy je zřejmé, že uplatnění by nebylo úměrné zisku z něj plynoucímu nebo pokud nepovažuje za možné je po občanu spravedlivě žádat,
- c) prodejem nebo jiným využitím vlastního majetku.

Podle § 7 odst. 1 zákona č. 482/1991 Sb. žadatel o dávku sociální péče nebo příjemce dávky sociální péče je povinen osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu, dát písemně souhlas k ověření těchto skutečností a na

výzvu se osobně dostavit k příslušnému orgánu, nebrání-li tomu těžko překonatelné překážky, zejména zdravotní stav. Tato povinnost platí obdobně pro společně posuzované osoby.

Podle odst. 2 téhož ustanovení nesplní-li žadatel o dávku, příjemce dávky nebo společně posuzovaná osoba ve lhůtě stanovené příslušným orgánem povinnosti uvedené v odstavci 1, může být po předchozím upozornění žádost o dávku sociální péče zamítnuta, výplata dávky sociální péče zastavena nebo dávka sociální péče odejmuta.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud konstatuje, že v době vydání napadeného rozhodnutí sociální potřebnost, která byla předpokladem pro nárok na dávku sociální péče, upravoval zákon o sociální potřebnosti č. 482/1991 Sb. (účinnost do 31.12.2006). Zákon č. 482/1991 Sb. kladl důraz na adresnost dávek sociální péče, což zaručovalo, že dávka neměla být poskytována tomu, kdo ji vzhledem ke svým majetkovým a sociálním poměrům nepotřeboval. Aby však dávka mohla být toliko potřebné osobě poskytnuta, byla žadatelům o dávku či příjemcům dávek uložena povinnost příslušným orgánům prokazovat „potřebnost“, což je vyjádřené v ust. ust. § 7 odst. 1) zákona o sociální potřebnosti.

Zákon stanovil podmínky a kritéria, které je třeba pro účely přiznání nároku na dávky sociální péče zjišťovat a prokazovat. Vždy bylo třeba hodnotit celkové sociální a majetkové poměry žadatele, neboť dávky mají pokrýt toliko nejzákladnější lidské potřeby. Je třeba dospět k závěru, že plyne-li ze sociálních a majetkových poměrů žadatele o dávku schopnost či možnost zabezpečit své základní životní potřeby svými silami, nejde o osobu sociálně potřebnou a jako taková nemá na dávky pomoci v hmotné nouzi nárok.

Schopnost či možnost zabezpečit a pokrýt základní životní potřeby svými silami je bez dalšího dána mimo jiné i čerpáním dávky důchodového pojištění. V tomto případě bylo prokázáno, že žalobci byl přiznán částečný invalidní důchod, který však nebyl vyplácen v důsledku chování žalobce, který se odmítl podrobit kontrole zdravotního stavu na OSSZ. Pokud by žalovaný k této skutečnosti při svém rozhodování nepřihlédl, jeho postup by neodrážel situaci žalobce a systém poskytování dávek sociální péče by tak ztratil na svém významu uspokojovat životní potřeby toho, který se v dané sociální situaci ocitl.

Z výše uvedeného je zřejmé, že správní orgán prvního stupně a následně žalovaný nepochybili, když vycházeli ze všech skutečností výše uvedených, a v souladu s dotčenými ustanoveními zákona č. 482/1991 Sb. žalovaný k odvolání žalobce rozhodl, tak že odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil, když žalobci nevznikl nárok na dávku sociální péče od 1.12.2003, neboť ve správním řízení bylo zjištěno, že žalobce neprokázal, že splňuje kritéria stanovená zákonem pro závěr, že je osobou sociálně potřebnou.

Zákon o sociální potřebnosti propojuje poskytování pomoci osobám s hodnocením jejich aktivity při zvyšování příjmu vlastním přičiněním a vychází z principu odpovědnosti jednotlivé osoby za své sociální postavení. Nárok na dávku sociální péče má osoba, u níž je možno na základě jejich sociálních a majetkových

poměrů bez dalšího dovodit, že osoba není schopna si své potřeby sama zajistit. Opakující se dávka sociální péče je v podstatě obligatorní, jejím smyslem je dorovnat nedostačující příjem sociálně potřebné osobě. Je součástí sociálního systému, který má charakter subsidiarity, to znamená, že nastupuje až v okamžiku, kdy není k dispozici plnění ze žádného jiného systému, resp. tato plnění již byla vyčerpána, a trvá potřeba zabezpečit základní životní potřeby občana.

Základní filosofií sociální péče je řešení životní situace, kterou občan není schopen řešit vlastními silami nebo silami své rodiny. V první řadě je tedy na občanovi, aby sám svou situaci řešil a za tím účelem si zvýšil příjem vlastním přičiněním, tedy nejen vlastní prací, ale i využitím svých sociálních a majetkových poměrů. Pomoc nastupuje až poté, kdy občan využil všechny své možnosti a přesto jeho příjem nedosahuje částek životního minima.

Žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tj. ke dni 17.6.2005 nepožádal o uvolnění výplaty částečného invalidního důchodu ani se nepodrobil lékařskému vyšetření, které mu bylo uloženo OSSZ Šumperk. Ke dni 1.10.2004 byl vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání, když odmítl podat žádost o plný invalidní důchod. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto a rozhodnutí Úřadu práce v Šumperku ze dne 6.12.2004 č.j. SUB-3625/2004-ZD-Kunert potvrzeno MPSV ČR dne 24.5.2005.

Soud vzal za prokázané, že žalobce odpovídající součinnost správnímu orgánu neposkytl, neměl snahu prokázat své majetkové poměry, ač byl řádně správním orgánem vyzván a poučen o následku nepředložení požadovaných dokladů. Žalobce neosvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku sociální péče, její výši a výplatu, čímž zabránil tomu, aby tento orgán mohl posoudit jeho celkové sociální a majetkové poměry či to, zda žalobci nehrozí vážná újma na zdraví. Žalobce si odmítl zvýšit příjem vlastním přičiněním, když neuplatnil nárok na plný invalidní důchod.

Správní orgán pro řízení doložil informaci OSSZ o stavu důchodové situace, tj., že výplata částečného invalidního důchodu byla zastavena, informaci úřadu práce o vyřazení z evidence a pokud se týkalo prokázání nákladů na bydlení, měl k dispozici pouze výpis inkasa za měsíc září 2004. Žalovaný nepochybil, jestliže shodně s orgánem I. stupně absenci spolupráce ze strany žalobce vyhodnotil jako důvod pro zamítnutí žádosti. Jestliže žalobce neuplatnil své nároky ze systému důchodového zabezpečení, které zákon o sociální potřebnosti upřednostňuje, pak správní orgány rozhodly v souladu se zákonem o sociální potřebnosti i zákonem o životním minimu, jestliže žádost o sociální dávku zamítly.

Krajský soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že žalovaný nepostupoval tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a ani s tvrzením, že žalovaný se nevypořádal se všemi skutečnostmi uvedenými v jeho odvolání. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil podrobně, srozumitelně a přesvědčivě. Namítal-li žalobce, že v řízení před správním orgánem rozhodovali vyloučení pracovníci, pak soud uvádí, že z obsahu správního spisu nezjistil, že by žalobce v tomto řízení vznesl konkrétní námitku podjatosti některého z pracovníků správního orgánu rozhodující ve věci. Napadené rozhodnutí žalovaného vycházelo z podkladů

obsažených ve správním spise a žalovaný při jeho vydání správně aplikoval právní předpisy.

Uvedl-li žalobce v žalobě ze dne 23.6.2005, že podává návrh na vydání předběžného opatření, pak se nejedná o řádný návrh, neboť tento návrh vůbec nekonkretizoval a nezdůvodnil. Pro úplnost soud dodává, že ustanovení § 38 odst. 3 s. ř. s. nutno vykládat tak, že předběžné opatření lze vydat v řízení žalobním i v řízení o kasační stížnosti za splnění nutné (ne však ještě dostatečné) podmínky, že přiznání odkladného účinku nebude postačovat k tomu, aby účel soudního řízení před krajským soudem nebyl zmařen nevratnými následky stavu věcí, vytvořeného rozhodnutím, zásahem či nečinností správního orgánu, jež jsou vlastním předmětem řízení před soudem. Vážnou újmu je nutno zejména rozumět takový zásah do právní sféry účastníka, který představuje natolik zásadní narušení jeho sféry, že po účastníkovi nelze spravedlivě požadovat, aby jej, byť dočasně, snášel. Návrh je podle § 38 odst. 3 s.ř.s. nepřipustný, lze-li návrhu na zahájení řízení přiznat odkladný účinek nebo nastává-li tento účinek ze zákona. Vzhledem k výše uvedenému soud návrhu na vydání předběžného opatření nevyhověl.

Pokud žalobce v žalobě uvedl, že se jedná o návrh na odkladný účinek žalobě, pak ani v tomto případě se nejedná o řádný návrh, neboť ani v tomto případě žalobce svůj návrh nekonkretizoval a neodůvodnil. Pro vysvětlení soud uvádí, že při rozhodování o takovém návrhu soud zjišťuje jen existenci zákonných předpokladů pro přiznání odkladného účinku žaloby uvedených v ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. Podle ust. § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem. Povinnost tvrdit a prokázat vznik nenahraditelné újmy stíhá žalobce. Žalovaný může zpochybnit návrh na přiznání odkladného účinku z důvodu nesplnění zbývajících dvou zákonných předpokladů, tj. že přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem. V daném případě žalobce svůj požadavek blíže neodůvodnil, neprokázal vznik nenahraditelné újmy. Žalovaný se nevyjádřil. Protože žalobce netvrdil a neprokázal vznik nenahraditelné újmy, soud odkladný účinek žalobě nepřiznal.

Krajský soud projednal žalobu dle ust. § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. (soudní řád správní) a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgán. Po zhodnocení provedených důkazů (§ 77 s.ř.s.) dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Proto žalobu dle § 78 odst.7 z.č. 150/2002 Sb. zamítl.

O nákladech řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, když žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšný žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona.

Usnesením ze dne 11.1.2012 č.j. 4Ads 7/2012-12 Nejvyšší správní soud žalobci ustanovil pro řízení zástupce z řad advokátů Mgr. Františka Drlíka, advokáta se sídlem náměstí Míru 9, Šumperk. Odměna zástupci žalobce byla stanovena za tři

úkony právní služby (převzetí a příprava, doplnění žaloby a účast u jednání dne 19.2.2013), z toho 1x po 500,- Kč a 2x po 1.000,- Kč (§ 9 odst. 2, § 7 a § 11 odst. 1 vyhl.č. 177/1996 Sb.), tj. 2.500,- Kč, 3x náhrada hotových výdajů dle §13 odst. 3 téže vyhlášky po 300,- Kč, tj. 900,- Kč. Dále byla přiznána náhrada za promeškaný čas 10 půlhodin dle § 14 odst.1a, 3 z.č. 177/1996 Sb., tj. 10 x 100,- Kč = 1.000,- Kč, celkem 4.400,- Kč.

Rovněž byla přiznána náhrada cestovních výdajů při použití osobního automobilu VW Passat 2.0 TDI RZ X, při průměrné spotřebě motorové nafty na 100 km 6,533 litrů, cesta Šumperk-Ostrava a zpět, tj. 340 km, a při ceně motorové nafty – dle § 4 písm. c) vyhl.č. 472/2012 Sb. 36,50, tj. 811,- Kč a náhrada za užití os. automobilu při sazbě základní náhrady za používání silničních motorových vozidel dle § 1 písm. b) 3,60 Kč za 1 km jízdy, tj. 1.224,- Kč (3.60,- Kč x 340 km). Celkem náleží náhrada cestovních výdajů ve výši 2.035,- Kč. Odměna činí 7.722,- Kč. Jelikož zástupce je plátcem DPH, byla tato odměna zvýšena o 21%, tedy o částku 1.350,- Kč. Celkem tedy odměna advokáta činí 7.785,- Kč.

Ač má podle ustanovení § 60 odst.4 s.ř.s. stát právo proti neúspěšnému účastníkovi na náhradu nákladů řízení, které platil, nebyla státu náhrada těchto nákladů přiznána, neboť hotové výdaje a odměnu za zastupování dle § 35 odst. 8 s.ř.s. platí stát.

Žalobce splňuje podmínky pro přiznání osvobození od placení soudních poplatků.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 19.2 2013

JUDr. Bohuslava Drahošová
samosoudkyně